

Povídání o přestávce ...

PŘECI SPRÁVNÁ PARTA!

Letitý fanoušek Jaroslav Nezažil a druholigový trenér Radim Hlava se několikrát potkali ve sportovním baru „U kulatého míče“. Sledovali společně fotbalová či hokejová utkání a následně je vždy vzrušeně glosovali. Jejich setkání v kulturním prostředí bylo naprosto nečekané...

TEXT: ZDENĚK HANÍK

U šatny divadla...

NEZAŽIL: „Jseš to ty...?“

HLAVA: „Teda, tebe bych tady v divadle nečekal.“

NEZAŽIL: „Ale, moje stará mě sem občas vytáhne. Radši bych dneska koukal na EURO, ale to víš...“

HLAVA: „Já chodím do divadla rád, ale něco ti navrhnou. Seznámíme ty naše ženské a můžeme si o přestávce pokecat spolu“

NEZAŽIL: „To vona prokoukne, na to ti neskočí. Pssst, už jde...“

HLAVA: „Neboj, nech to na mně. Dobrý den, paní Nezažilová, váš muž mi o vás vyprávěl, dovolte, abych vám představil svou ženu.“

...O přestávce

NEZAŽIL: „Teda, to čumím, jaks to s ní skoulel...“

HLAVA: „To víš, trenérský cit pro nestandardní situace.“

NEZAŽIL: „Hned mi říkala, jaký jsi zajímavý muž.“

HLAVA: „To je trenérská zásada, musíš začínat pozitivně.“

NEZAŽIL: „Co říkáš na ten fotbálek v Champions League?“

HLAVA: „Taktická bitva, tak se prostě hraje ve finále.“

NEZAŽIL: „Ale stejně ti řeknu, že daleko víc mě bral hokej. Kanadani, to byla lekce, vid'. Ale i naši. Dobře to Vůjtek poskládal, udělal z nich dobrou partu. Málo platný, když je dobrá parta, tak to šlape.“

HLAVA: „Nerad bych, abychom se chytli jako poslední, ale ono je to s tou partou trochu jinak.“

NEZAŽIL: „Jak jinak? Nemysli si, že když mám na sobě kravatu, že mě nemůžeš vytočit.“

HLAVA: „Jo jo, líp se diskutuje v baru u piva, ale i tak s tebou nemohu souhlasit. Dobrá parta se tvoří, až když družstvo dobře hraje.“

NEZAŽIL: „Co to je za blbost? A jak můžou dobře hrát, když to mezi nima neklape?“

„AMATÉRSKÁ PARTA VZNIKÁ VĚTŠINOU Z KAMARÁDSTVÍ, TI CHLAPI SI NĚJAK V ŽIVOTĚ ROZUMÍ A TO SE PŘENESE I DO HRY. ALE PROFESIONÁLNÍ TÝM NEVZNIKL Z VŮLE HRÁČŮ. VYBRALI JE BOSSOVÉ BEZ OHLEDU NA TO, ZDA SI LIDSKY BUDOU SEDĚT, ALE PODLE TOHO, JAK JEJICH STYL HRY BUDE ODPOVÍDAT FILOZOFII KLUBU.“

HLAVA: „Nekřič, jseš v divadle. Tak to vůbec nemyslím. Samozřejmě, že jim to spolu musí klapat, ale na hřišti, ne mimo něj. Dobrá parta se skoro vždycky utvoří, když to na hřišti funguje.“

NEZAŽIL: (stále vzrušeně) „A to si říkáš trenér? Dyť základem všeho jsou dobré vztahy, a jak to neklape, tak si to chlapi vyříkají v hospodě, někdy si daj do držky, vyčistí se vzduch a jede se dál.“

HLAVA: „To si asi nerozumíme. Vůbec netvrdím, že to, co říkáš, není pravda. Většinou takhle chlupská parta funguje. Ale čím jdeš výkonnostně výš, tím má vyříkání si věcí v hospodě menší efekt.“

NEZAŽIL: „A co má efekt?“

HLAVA: „Zkusím to říct jinak. V amatérské partě možná. Tam jde o relaxaci, nic se „nemusí“ a všechno je na dobrovolné bázi. Profesionální sport je obchod a tvrdá práce. Asi se ti to nebude

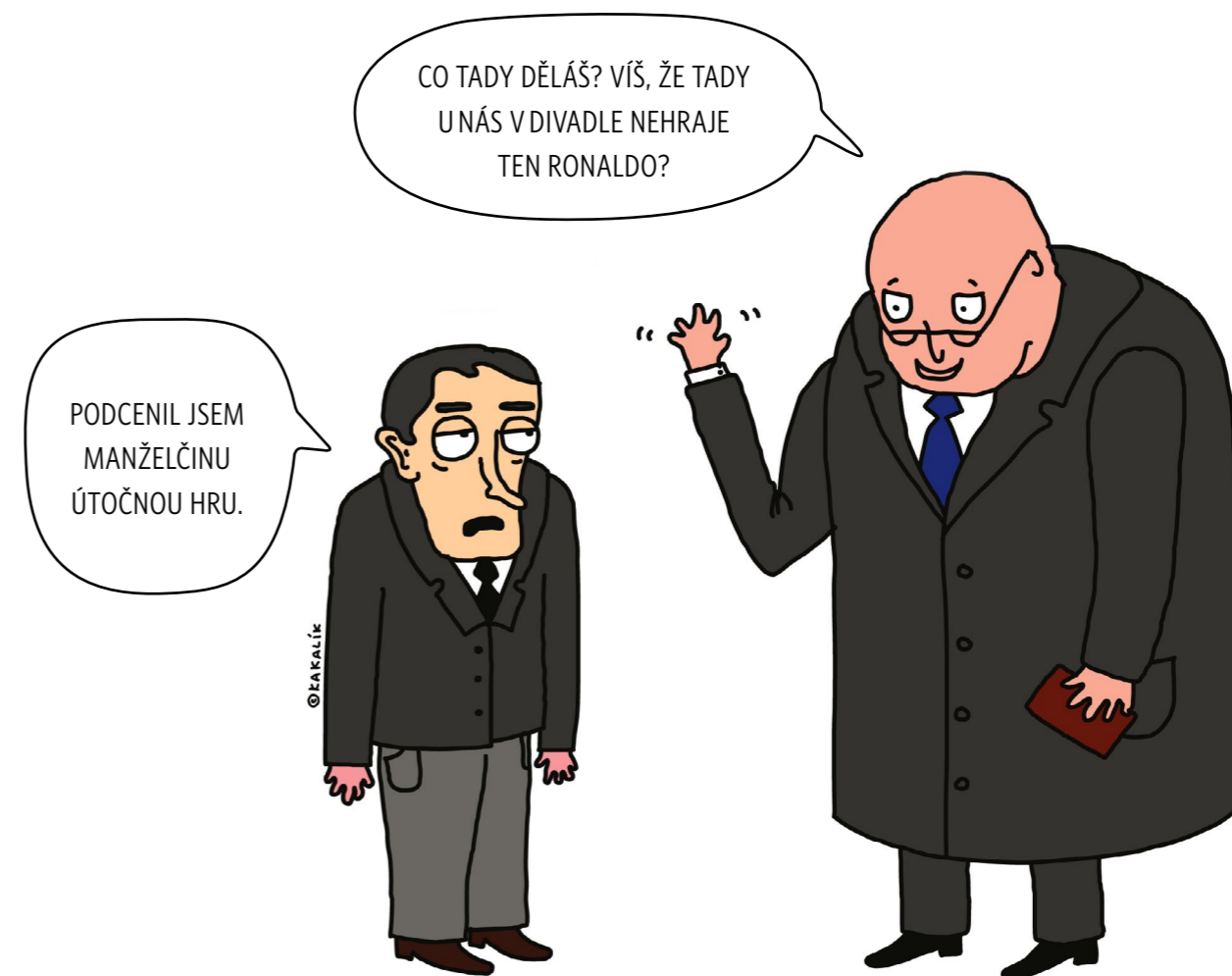
líbit, ale hlavní roli hrají peníze, média a politika.“

NEZAŽIL: „To znamená, že profesionálové nejsou svobodný a musejí se podřizovat prachům a politice?“

HLAVA: „Nesvobodní... To je asi silné slovo. Ale je to tak, že amatéři mohou a profesionálové musí. Amatéři znají pouze příjemnou bolest svalů a možná zkaženou náladu večer u piva. Ale druhý den přepínají na frekvenci občanského života. Profesionálové jsou permanentně ohroženi.“

NEZAŽIL: „Už na mě jdeš zase téma učenýma řečma, bavili jsme se o chlupské partě.“

HLAVA: „No právě, amatérská parta vzniká většinou z kamarádství, ti chlapi si nějak v životě rozumí a to se přeneše i do hry. Navíc, komu se v partě nelíbí, tak do ní přestane chodit. Ale profesionální tým nevznikl z vůle hráčů. Vybrali je bossové bez ohledu na to, zda si lidsky budou

sedět, ale podle toho, jak jejich styl hry bude odpovídat filozofii klubu. Spojuje je špičkový sportovní výkon, nacházejí se v obrovské konkurenci. Prohry se strašně krutě trestají.“

NEZAŽIL: „Nejsem učenej, ale vychází mi to tak, že odměnou profíka jsou prachy, úspěch, sláva. A odměnou amatéra je radost.“

HLAVA: „Teď jsi promluvil jako pravý filozof a navíc máš pravdu.“

NEZAŽIL: „Trochu smutná pravda, to bych byl radši amatérem.“

HLAVA: „Ale diváci to tak chtějí, gladiátorskou arénu. A parta? Je to bohužel zase o trenérovi a vedení klubu.“

NEZAŽIL: „Co? Trenér dělá partu?“

HLAVA: „Nevím, jestli se správně vymáčknu, ale jde o pud sebezáchovy, která spojuje sobecké geny v jeden celek. V ohrožení se prostě spolupráce vyplácí.“

NEZAŽIL: „Jakože spolupráce se vyplácí i pro sobce.“

HLAVA: „Přesně tak, spolupráce je totiž ve hře i pro sobce nejučelnější cestou k vítězství i k seberealizaci. Ve vrcholovém kolektivním sportu se lidé, včetně sobců, sdruží jedině na základě společné práce a společné cesty za úspěchem. Mladé, motivované, ambiciózní hráče spojí práce a společný motiv, a to je základ týmového snu. Na jiné mechanismy, alespoň ve sportovních hrách, moc nevěřím.“

„A TO SI ŘÍKÁŠ TRENÉR? DYŤ ZÁKLADEM VŠEHO JSOU DOBRÝ VZTAHY, A JAK TO NEKLAPE, TAK SI TO CHLAPI VYŘÍKAJ V HOSPODĚ, NĚKDY SI DAJ DO DRŽKY, VYČISTÍ SE VZDUCH A JEDE SE DÁL.“

HLAVA: „Ne, partu dělá výkon. Výkon dělá kvalita hráčů, chytré složení týmu, filosofie klubu a hlavně trenér.“

NEZAŽIL: „Tys přece byl trenér, takhle to fungovalo i u tebe?“

HLAVA: „Byla jiná doba a já jsem nepůsobil na nejvyšší úrovni. Druhá liga byla naplň amatérská. Vztahy mezi mnou a vedením klubu byly na přátelské bázi. Nepracoval jsem pod neustálým tlakem médií a partnerů. To vlastně nebyl vrcholový sport, ale řekněme výkonnostní.“

NEZAŽIL: „Nedáš si se mnou panáka?“

HLAVA: „Jistě, rád.“

NEZAŽIL: „Nejsme přeci profíci, takže nemusíme dodržovat životosprávu.“

HLAVA: „Profík si může dát klidně panáka, jako my. Ale nemůže si ho dát, kdykoliv se mu zachce, jako my. V tom je ten rozdíl.“

NEZAŽIL: „To je asi pravda, tak na zdraví.“

HLAVA: „Jako trenér jsem vždycky připíjtel na vítězství.“

NEZAŽIL: „Jó, tak na vítězství. A jak je to teda s tou partou?“

HLAVA: „Tvrdím, že dobrá parta není základem dobré hry, ale přesně naopak. Začíná to dobrou chemií na hřišti, společným překonáváním těžkostí, dobrou hrou a dobrými výsledky, které následně vytvoří pocit dobré party.“

NEZAŽIL: „Přeci ty kluci jsou silný individuality, každý z nich si dost věří a má své vlastní představy. Jak je může ten trenér sladit, aby to šlapalo jako mančaft?“

NEZAŽIL: „To mně teda bereš ideály...“

HLAVA: „A proč? To víš, že se v partách, které jsou dlouho spolu, objevují po čase vyšší city, přátelství, prostá lidská náklonnost, chápání světa druhých, ale to už jsou hráči většinou ve zralém věku, kdy zpravidla získávají největší světové vavříny.“

NEZAŽIL: „Čili ty řeči o dobrých partách jako základu úspěchu jsou jen pro noviny?“

HLAVA: „Novináři potřebují emotivní dojmy, a tak se jim takové výroky hodí. Ale dám ti jiný příklad. Znáš film Sedm statečných?“

NEZAŽIL: „Jó, ten se mi líbí.“

HLAVA: „Sedm chlapíků šlo střílet, nespojovala je parta, ale společný příběh. Spojovaly je um, odvaha a možná u každého jiná představa, ale vše mělo jeden cíl: ubránit vesničany, kteří si je najali. Vykonalí své dílo, čtyři padli, tři zbyli. Pocit přátelství se umocňoval a podtrhl až během toho příběhu. Kdyby neuměli bojovat, neměli odvahu a ideály, buď by do toho vůbec nešli, nebo by padli při první přestřelce. Spojila je ta událost, ne nějaký pocit party.“

NEZAŽIL: „Myslíš, že takhle je to i ve sportu?“

HLAVA: „Pozor, ve vrcholovém sportu, a to je špička ledovce. Vrcholový sport je přeci válka, vedená humánními prostředky podle pevně stanovených pravidel.“

NEZAŽIL: „To mně přijde docela logický. Hele, ženský se vracej...“

HLAVA: „Jen klid... Tak co, dámy, doufám, že jste se spolu nenudily. A jak se vám vlastně líbí dnešní představení?“